

Mời các bạn cùng tham khảo dàn ý và các bài văn mẫu viết bài tập làm văn số 1 lớp 8 từ đề 1 đến đề 4 được chúng tôi chọn lọc và giới thiệu ngay dưới đây nhằm giúp các em học sinh mở rộng vốn từ và tham khảo thêm các ý tưởng cho bài viết TLV của mình.

Bài TLV số 1 lớp 8 đề 1: Hãy kể về một kỉ niệm đáng nhớ đối với con vật nuôi mà em yêu thích

Đề bài: Hãy kể về một kỉ niệm đáng nhớ đối với con vật nuôi mà em yêu thích.

Dàn ý Hãy kể về một kỉ niệm đáng nhớ đối với con vật nuôi mà em yêu thích

I) Mở bài:

Giới thiệu về kỉ niệm đáng nhớ với con vật nuôi mà em yêu thích (con mèo, con chó...). Giới thiệu về nguồn gốc của con vật nuôi đó (được tặng hay do ba mẹ mua về)

II) Thân bài:

- Tả về hình dáng của con vật nuôi đó
- + Tả bao quát hình dáng bên ngoài của con vật: bộ lông, màu da, vóc dáng
- + Tả từng bộ phận: đầu, tai, mắt, thân hình, chân, đuôi
- + Tả sơ lược về thói quen sinh hoạt, sở thích của con vật nuôi đó.
- + Nói về môi trường sống của con vật nuôi đó
- Kỉ niệm đáng nhớ với con vật nuôi:
 - + Đưa vật nuôi đi dạo và bị lạc mất vật nuôi nhưng cả hai đều tìm thấy nhau sau đó.
 - + Vật nuôi do một lần bị mắng khi làm đổ vỡ đồ trong nhà, nó bỏ đi, sau đó trở về.
 - + Vật nuôi lập kì tích đuổi trộm, trông nhà.

III) Kết bài:

Nêu cảm nghĩ và tình cảm dành cho con vật nuôi đó. Hứa chăm sóc vật nuôi chu đáo.

Bài văn mẫu Hãy kể về một kỉ niệm đáng nhớ đối với con vật nuôi mà em yêu thích hay nhất

Ai trên thế giới này cũng cần có ít nhất một người bạn để sẻ chia mọi vui buồn trong cuộc sống, tôi cũng vậy. Người bạn đặc biệt nhất với tôi có lẽ là chú chó Lu. Không may mắn như những người khác khi ngay từ trong bụng mẹ, tôi đã được phát hiện bị dị tật bẩm sinh- một bàn tay của tôi chỉ có ba ngón. Cũng vì lẽ đó mà tôi không có nhiều bạn bè, chỉ có Lu là người bạn đồng hành từ nhỏ đến giờ. Lu và tôi đã gắn bó rất thân thiết và có bao nhiêu kỉ niệm vui buồn bên nhau. Một trong số những kỉ niệm mà có lẽ suốt đời này chẳng bao giờ tôi quên được, đó là lần Lu cứu sống tôi.

Chú chó Lu chính là món quà mà tôi được bố tặng vào dịp sinh nhật lần thứ năm của mình. Lu là chú chó bố tôi mua được từ một người bạn. Tôi đã vô cùng hạnh phúc khi được bố tặng một chú chó xinh xắn như vậy. Ở thời điểm đó, Lu vẫn còn bé, bên ngoài là một bộ lông màu nâu xù xinh xắn. Hai mắt của Lu đen láy rất tinh anh. Hai chiếc tai lúc nào cũng cúp xuống nhưng lại vô cùng nhanh nhạy, mỗi khi tôi đi học về Lu lúc nào cũng chào tôi, Lu chạy tới quẩn lấy chân tôi cả chiếc mũi màu đen bóng vào người tôi. Chiếc đuôi lúc nào cũng cũng lắc lư mỗi khi được cho ăn hay những lúc được tôi cho đi chơi chơi. Lu là một chú chó ngoan và đáng yêu nhất mà tôi từng gặp.

Đối với tôi Lu là một chú chó hiền lành và thông minh, dường như nó hiểu được tâm trạng của tôi. Mỗi khi buồn tôi đều tâm sự với nó, nó chỉ nằm im nghe tôi nói rồi thỉnh thoảng ngược lên nhìn với ánh mắt cảm thông. Khi vui tôi cũng kể với Lu, những lúc như vậy nó sẽ quẫy đuôi rồi chạy vòng vòng như muốn chung vui cùng với tôi. Tôi rất thích cảm giác sau mỗi giờ học căng thẳng lại được về nhà với chú chó thân yêu của mình, được chơi cùng nó trò chơi mà nó yêu thích thích. Lu không chỉ là một người bạn mà nó còn là nguồn động lực to lớn của tôi giúp tôi vượt qua những mặc cảm cảm những khó khăn để hướng tới một cuộc sống tốt đẹp.

Một buổi chiều được nghỉ, tôi cùng Lu ra vườn chơi. Nhà tôi có một khu vườn rất rộng với ao nuôi cá cùng rất nhiều cây ăn quả - đây là một chỗ vui chơi lý tưởng của tôi và Lu thường ngày. Ở đây tôi và Lu hay chơi đá bóng, nhưng hôm ấy đang chơi rất vui vẻ thì chẳng may quả bóng rơi xuống ao. Tôi ngồi ở bờ ao, sát mép nước, cố nhào người để lấy được quả bóng nhưng chẳng may lại trượt chân và ngã xuống. Lúc đó, tôi vô cùng hoảng sợ, vùng vẫy, con Lu trên bờ dường như

cũng hiểu vấn đề, nó sửa rất lớn rồi chạy đi. Tôi lịm đi lúc nào không biết, trong lòng tràn đầy thất vọng vì nghĩ Lu đã bỏ lại mình. Bỗng nhiên tôi tỉnh lại được, thấy xung quanh mình có rất nhiều người, bố mẹ nhìn tôi với ánh mắt vô cùng lo lắng. Một lúc sau, nghe mọi người kể lại rằng tôi đã bị ngạt nước, may bố ra kịp thời nếu không tôi đã bị chết đuối. Nhưng công lớn nhất trong việc cứu tôi thoát chết chính là con Lu, lúc nó chạy đi ấy là để nhà, nó sửa rất nhiều, rất lâu rồi gặm lấy quần bố tôi kéo ra vườn. Bố tôi biết có điều chẳng lành nên đã chạy theo nó và cứu tôi lên. Nghe được vậy tôi vô cùng cảm động và thấy biết ơn Lu. Đây là một kỉ niệm mà có lẽ tôi sẽ ghi nhớ mãi trong suốt cuộc đời của mình.

Bây giờ tôi và Lu vẫn vậy, vẫn quấn quýt bên nhau và càng ngày tôi càng thấy yêu quý nó nhiều hơn. Lu là một người bạn cũng là người đã cứu mạng tôi, có lẽ Lu là món quà quý giá mà ông trời đã ban cho tôi. Tôi không có đầy đủ các bộ phận như mọi người nhưng đôi lại tôi có một chú chó rất thông minh và đáng yêu. Tôi sẽ trân trọng Lu như trân trọng một điều kì diệu đã xuất hiện trong cuộc sống của mình.

Cuộc sống vốn dĩ rất công bằng, khi đã lấy đi của ai thứ gì thì sẽ ban tặng cho họ một thứ khác. Tôi đã thực sự thấy được điều ấy khi tôi có Lu trong cuộc đời. Chúng tôi sẽ mãi là những người bạn của nhau, cùng chia sẻ mọi buồn vui trong cuộc sống và có thêm nhiều hoài ức. Tôi sẽ nhớ mãi không bao giờ quên kỉ niệm đáng nhớ về chú chó thân yêu của mình.

Bài tập làm văn số 1 lớp 8 đề 2: Kể về một lần em mắc khuyết điểm khiến thầy, cô giáo buồn

Đề bài: Kể về một lần em mắc khuyết điểm khiến thầy, cô giáo buồn.

Dàn ý Kể về một lần em mắc khuyết điểm khiến thầy, cô giáo buồn

I). Mở bài:

Dẫn dắt vấn đề.

Có nhiều lỗi học sinh thường mắc phải khiến thầy cô buồn lòng như nói dối thầy cô, quay cóp trong giờ kiểm tra, bỏ học, trêu chọc thầy cô...

II) Thân bài:

- Hoàn cảnh, thời gian mắc lỗi:

+ Năm học lớp 6, trong giờ học môn tiếng Anh

- + Năm lớp 3, trong giờ học Văn
- Kể về việc sai trái mình mắc phải
- + Mắc lỗi vào thời điểm nào? Mắc lỗi với ai
- Nêu nguyên nhân mắc lỗi:
 - + Do chủ quan
 - + Khách quan
- Diễn biến khi gây lỗi
- Hậu quả gây ra đối với lớp, với gia đình, với bản thân
- Sau khi mắc lỗi cảm xúc của em thế nào, em đã hối lỗi và sửa lỗi như thế nào

III) Kết bài:

Bài học sâu sắc rút ra sau khi mắc lỗi

Lời khuyên dành cho các bạn khác

Bài văn mẫu Kể về một lần em mắc khuyết điểm khiến thầy, cô giáo buồn giận nhất

Trong cuộc đời mỗi chúng ta ai cũng từng mắc những sai lầm, khuyết điểm, những sai lầm đó giúp chúng ta nhận ra điểm yếu của bản thân để sửa chữa và trưởng thành hơn. Tôi cũng từng mắc rất nhiều lỗi lầm, nhưng lần khiến tôi chẳng thể nào quên đó là lần mắc lỗi với cô giáo chủ nhiệm – cô Thu.

Tôi còn nhớ ấy là khi tôi học lớp 5, trong lớp tôi là đứa học giỏi, lại năng nổ trong mọi hoạt động của trường lớp nên rất được thầy cô và bạn bè yêu quý. Học lớp 5, kì thi mà chúng tôi quan tâm nhiều nhất chính là kì thi học sinh giỏi. Tôi được cô Thu chọn mặt gửi vàng giao nhiệm vụ đi thi học sinh giỏi. Khỏi phải nói tôi đã hãnh diện và tự hào biết nhường nào. Và tôi cũng biết rằng, ngoài tôi chẳng có ai đủ năng lực để dự kì thi này. Lúc ấy tôi quả là một con bé tự mãn, luôn nghĩ mình giỏi giang và coi thường những bạn xung quanh. Cô Thu nhiệt tình ôn luyện cho tôi, tôi cũng cố gắng hết sức ôn thi theo sự chỉ dẫn của cô.

Hai ngày trước khi thi tôi tự cho phép bản thân nghỉ ngơi để đến ngày thi có một tinh thần thoải mái nhất. Tôi vô cùng tự tin vào những gì mình đã học. Ngày thi đến ai cũng hoan hỉ chúc tôi thành công, đạt được giải cao. Tôi hoàn thành xuất sắc bài thi môn Văn, nhưng đến môn Toán lại là một sự thất bại thảm hại. Bài toán cao điểm nhất tôi không làm được, vì tôi đã tự ý bỏ qua phần đó, vì cho rằng nó quá đơn giản để đưa vào kì thi học sinh giỏi. Tôi mất tinh thần ngay từ lúc ấy, bỗng mọi kiến thức trong đầu tôi bay biến hết cả, tôi không thể nhớ được gì nữa. Dù cố gắng hết sức tôi cũng không thể lấy lại được sự bình tĩnh. Và lúc ấy tôi biết rằng mình sẽ không nhận được bất kì giải gì ở cuộc thi này. Mọi mong muốn, kì vọng của mọi người hay chính bản thân tôi đều tan thành mây khói.

Tôi bước ra khỏi phòng thi với khuôn mặt ủ rũ, tôi chẳng muốn gặp ai, chỉ muốn trốn tránh tất cả nhất là cô Thu người đã tận tình chỉ bảo tôi. Tôi vẫn còn nhớ như in lời cô dặn: “Dù bất cứ dạng bài nào, dù khó hay dễ con cũng phải ôn thật kĩ, đừng chủ quan bỏ qua bài nào con nhé”, cô nhắc đi nhắc lại điều ấy không biết bao nhiêu lần. Ấy vậy mà, chỉ vì tính chủ quan, chỉ vì sự kiêu căng, tự nghĩ bản thân mình giỏi giang đã khiến mọi hi vọng của cô tan vỡ. Tôi biết phải đối diện với cô ra sao, nói với cô thế nào về kết quả thi đáng thất vọng lần này.

Những ngày sau đó tôi luôn tìm cách tránh mặt cô, tôi sợ phải đối diện, phải giải thích với cô, tôi sợ nhìn ánh mắt buồn rầu của cô. Nhưng không thể tránh mãi, hôm ấy, khi tan học cô đã gọi tôi lại ở lại lớp. Đó là buổi nói chuyện mà mãi về sau này tôi không bao giờ quên những lời cô nói, những lời cô dạy bảo:

- Hôm qua, cô đã nhận được kết quả thi học sinh giỏi, môn văn con làm rất tốt được 9 điểm, nhưng môn Toán lại tệ quá. Cô biết kì thi lần này của con không tốt ngay từ khi con ra khỏi phòng thi. Nhưng con có thể cho cô biết vì sao, môn Toán lại tệ vậy không? Cô biết sức học của con thế nào, cô tin con có thể làm tốt. Vậy mà...

- Con thưa cô, con chủ quan đã không ôn một phần cô ạ... Con ... con... thực sự xin lỗi cô. Con rất giận bản thân mình. Giận vì bản thân chủ quan, đã làm cô và mọi người thất vọng,...

Tôi nức nở, xin lỗi cô, nói được những điều đó lòng tôi cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Nghe những lời tôi nói, cô nhẹ nhàng vỗ vai, ôm tôi vào lòng mà nói:

- Con gái bé bỏng của cô hãy nín đi. Mỗi chúng ta ai cũng từng sai lầm, ai cũng từng vấp ngã. Điều quan trọng nhất là bản thân tự nhận thấy lỗi lầm và sửa đổi nó. Cô hi vọng đây sẽ là bài học khiến con nhớ mãi, để sau này dù bất cứ việc gì, dù lớn hay nhỏ cũng cần phải cẩn trọng, tỉ mỉ, đừng chủ quan lơ đãng. Vì chỉ cần một phút chủ quan, hậu quả con sẽ chẳng thể nào ngờ tới.

Tôi chăm chú lắng nghe như nuốt từng lời cô nói. Đó là lần đầu tiên tôi hiểu ra rằng chỉ vì một phút sơ suất, chủ quan của bản thân lại làm ảnh hưởng đến nhiều người như vậy. Sự việc đã xảy ra từ lâu nhưng nó sẽ là bài học để đời cho tôi: trong bất cứ việc gì cũng không được chủ quan, phải cẩn trọng, tỉ mỉ, nỗ lực, cố gắng không ngừng.

Bài viết tập làm văn số 1 lớp 8 đề 3: Kể về một việc khiến bố mẹ rất vui lòng

Đề bài: Kể về một việc khiến bố mẹ rất vui lòng.

Dàn ý Kể về một việc khiến bố mẹ rất vui lòng

- Cần xác định việc làm tốt khiến ba mẹ vui lòng là việc gì (giúp cụ già qua đường, nhặt được tiền rơi trả người đánh mất, giúp đỡ bạn bè trong cuộc sống, trong học tập...)

- Tâm trạng, cảm xúc của ba mẹ khi em kể những việc tốt em làm giúp đỡ người khác.

- Tâm trạng cảm xúc của em lúc đó như thế nào? (hạnh phúc, tự hào, hứa hẹn trong lòng nhiều niềm tin mới...)

I). Mở bài:

Giới thiệu về việc tốt em khiến cha mẹ vui lòng: giúp đỡ bạn bè trong học tập

II) Thân bài:

- Hoàn cảnh:

+ Em kể chuyện về việc làm tốt đó cho bố mẹ nghe trong giờ ăn cơm của cả gia đình/ trong giờ xem ti vi cùng cả nhà...

+ Có một bạn vì hoàn cảnh gia đình , bố mẹ ít quan tâm, bạn mãi chơi và kết quả học tập sa sút, đi xuống và cô giáo đã sắp xếp cho bạn ngồi cạnh em.

- Giúp bạn học tập tiến bộ:

+ Hằng ngày, tới lớp đều nói chuyện và chơi cùng với bạn

+ Những lúc rảnh rỗi em thường cùng bạn làm bài tập, trao đổi bài học vào giờ ra chơi

- + Những bài tập khó, bạn không hiểu, em thường giảng giải cho bạn hiểu.
- + Cuối cùng bạn đã vươn lên đạt danh hiệu học giỏi và trở thành bạn thân của em.
- Cảm xúc của em khi kể chuyện cho bố mẹ nghe: vui mừng và hãnh diện về sự quan tâm, giúp đỡ của mình dành cho bạn bè.
- Cảm xúc của bố mẹ khi nghe em kể về việc tốt của em: Tự hào và vui khi thấy em trưởng thành

III) Kết bài:

Sau lần giúp đỡ đó, em suy nghĩ về bản thân thế nào. Hoàn thành việc tốt khiến ba mẹ vui lòng, bản thân cũng cảm thấy hạnh phúc gấp bội. Tự hoàn thiện bản thân hơn.

Có một lần, tôi đã làm một việc khiến ba mẹ rất vui lòng. Cảm giác làm được việc tốt nên trong lòng thấy vui lắm, vì lúc ấy tôi mới học lớp bốn thôi.

Bài văn mẫu Kể về một việc khiến bố mẹ rất vui lòng chi tiết nhất

Hôm đó, một ngày chủ nhật, ánh nắng mặt trời trải khắp không gian chiếu lên những giọt sương còn đọng trên lá cỏ làm nó lung linh như những viên pha lê. Một ngày được nghỉ ngơi thư giãn sau một tuần học tập và làm việc vất vả của mọi người. "Một ngày rảnh rỗi mà không đi chơi thì thật là lãng phí thời gian", chỉ nghĩ thôi tôi thấy lâng lâng trong người. Tôi vừa đi ra phòng khách vừa hát "Một ngày mới nắng lên, ta đưa tay chào đón...lá...lá...lá...lá...lá...lá..." thì thấy ba mẹ lảng xãng làm chuyện gì đó, tôi tò mò hỏi "Ba mẹ đang làm gì vậy ạ?" "À! Ba mẹ chuẩn bị đi thăm bạn cũ, đã lâu rồi không còn gặp con à" ba tôi đáp. Mẹ nói với thêm vào "Hôm nay con trông nhà và giúp ba mẹ làm việc nhà nhé! Chiều ba mẹ về có quà cho con". Nghe mẹ nói xong tôi cảm thấy hụt hẫng, những dự định được đi chơi tan biến, chưa làm việc gì mà cảm thấy mệt mỏi. Trước giờ tôi có động tay, động chân vào mấy việc này đâu, có thời gian rảnh là đi chơi với đám bạn nên mệt mỏi là phải rồi.

Ba mẹ tôi vừa ra khỏi nhà thì lũ bạn tôi chạy ủa vào "Linh ơi! Đi thôi!", một đứa trong bọn la lên, tôi ngạc nhiên hỏi "Đi đâu?" "Mày không nhớ hôm nay là ngày gì à?" Ngân hỏi lại, nó nhìn cái mặt ngơ ngác của tôi và nói tiếp "Hôm nay là ngày sinh nhật Minh Thư lớp mình đấy" Tôi chợt nhớ ra và nói "Chút xíu nữa là quên mất, cảm ơn các bạn nha". Tôi mời các bạn vào nhà và nói "Chờ tao một chút, đi thay quần áo". Bước vào trong nhìn thấy nhà còn bẽ bộn, dơ bẩn tôi chợt nhớ lời

mẹ dặn lúc này tôi nghĩ bụng "Chết rồi nhà cửa như thế này làm sao mà đi được, với lại buổi tiệc cũng sắp bắt đầu rồi". Tôi đắn đo cân nhắc có nên đi hay không, nếu đi thì tất cả việc nhà mẹ giao mình không làm chắc mẹ buồn lắm và mẹ phải bắt tay vào dọn dẹp thì càng vất vả. Còn nếu tôi không đi sinh nhật thì Minh Thu sẽ giận và không chơi với tôi nữa, sinh nhật nó bốn năm mới tổ chức một lần vì nó sinh vào ngày 29/2. Tôi phải làm sao đây...? Một đứa ham chơi như tôi đây mà bỏ lỡ một cuộc vui như vậy thì thật là đáng tiếc. Suy nghĩ một hồi lâu, tôi quyết định ở nhà dọn dẹp nhà cửa. Chạy ra cửa nói với đám bạn là tôi không đi được và gửi lời xin lỗi đến Minh Thu. Có thể nó giận và không chơi với tôi thì cũng một thời gian ngắn thôi, thế nào rồi cũng quay lại, tính Thu trước giờ là như vậy.

Tôi bắt tay vào công việc. Bắt đầu là phòng ngủ, sắp xếp lại mền, gối cho ngay ngắn, quét dọn phòng sạch sẽ, kéo rèm lên cho nắng sớm vào phòng. Tiếp đến phòng khách phải quét bụi trên tủ, bàn, rửa bộ ấm chén uống trà của ba và lau sạch nền gạch. Bước xuống bếp thấy chén đĩa ăn sáng còn ngồn ngang trên bàn, một thau đồ mẹ giặt chưa phơi, trên bếp còn bẻ bột xoong nôi, tôi hít một hơi dài và bắt tay vào việc. Trước giờ tôi chưa làm việc này nhưng vừa làm vừa nhớ lại lời mẹ dạy, miệng ngân nga câu hát mà công việc đã xong lúc nào không hay. Lần đầu tiên trong đời tôi thấy mồ hôi của mình chảy như suối vậy, cảm giác mệt mỏi xen lẫn niềm vui. Thành quả lao động của một cô bé luôn lười biếng, ỉ lại ba mẹ, nhiều lúc ba mẹ nói lắm mới giúp, bây giờ làm việc một cách tự giác và hoàn thành rất tốt công việc được giao, trong lòng thấy vui sướng làm sao! Hạnh phúc biết bao! Thật sung sướng khi mình đã chiến thắng bản thân để vượt lên chính mình.

Khỏi phải nói, chiều đó ba mẹ về, vừa bước vào nhà đã vui cười ba khen "Con gái của ba rất ngoan, biết nghe lời ba mẹ, cảm ơn con rất nhiều". Tôi bẽn lẽn "Dạ con đã lớn rồi phải không mẹ". Mẹ nói "Con mẹ đã lớn rồi, quà của con đây này" vừa nói mẹ vừa lấy trong túi ra một con gấu bông xinh xinh tặng cho tôi "Cảm ơn ba mẹ, con thích lắm". Mẹ làm cơm chiều thật ngon để đãi tôi vì thành quả lao động của một ngày "làm việc".

Sau ngày hôm đó tôi suy nghĩ nhiều về bản thân "Mình có thể làm được nhiều việc hơn thế nữa, tuổi nhỏ làm việc nhỏ tùy theo sức của mình". Hoàn thành một việc tốt làm cho ba mẹ vừa lòng và mình cũng cảm thấy hạnh phúc nhân lên gấp bội. Về sau tôi làm được nhiều việc hơn, cố gắng giúp đỡ ba mẹ bớt cực nhọc sau những ngày làm việc vất vả. Hôm nay tôi chia sẻ cho các bạn một mốc son trong đời và là một kỉ niệm đẹp làm tôi nhớ mãi.

Bài viết TLV số 1 lớp 8 đề 4: Nếu được chứng kiến cảnh lão Hạc bán chó kể với ông giáo trong truyện ngắn của Nam Cao thì em sẽ ghi lại chuyện đó như thế nào?

Đề bài: Nếu được chứng kiến cảnh lão Hạc bán chó kể với ông giáo trong truyện ngắn của Nam Cao thì em sẽ ghi lại chuyện đó như thế nào?

Dàn ý Nếu được chứng kiến cảnh lão Hạc bán chó kể với ông giáo trong truyện ngắn của Nam Cao thì em sẽ ghi lại chuyện đó như thế nào?

- Xác định yêu cầu đề bài

+ Vào vai nhân vật kể chuyện: có thể là hàng xóm, có thể vào vai vợ của ông giáo (xung tôi kể chuyện)

+ Kể theo trình tự thời gian, không gian theo diễn biến truyện.

+ Chọn lọc những chi tiết chính trong truyện để kể.

+ Cảm nhận và suy nghĩ về lão Hạc.

I). Mở bài:

Dẫn dắt hoàn cảnh việc chứng kiến câu chuyện của lão Hạc kể lúc bán chó.

II) Thân bài:

- Nêu các sự việc chính theo trật tự truyện kể

+ Vừa gặp lão Hạc đã nói “bán rồi”

+ Lão cười như mếu và đôi mắt ầng ậng nước

+ Lão bắt đầu khóc hu hu như đứa trẻ, cái miệng móm mém của lão cứ méo xệch đi.

+ Lão tự dẫn vật bản thân bằng này tuổi còn nhẫn tâm lừa một con chó, lão ân hận, dẫn vật

- Cảm xúc và suy nghĩ về nhân vật lão Hạc.

III) Kết bài:

Từ hoàn cảnh của lão Hạc, bản thân em (sự hóa thân vào người kể chuyện) em có suy nghĩ gì về thân phận người nông dân trong xã hội cũ trước cách mạng tháng Tám.

Bài văn mẫu Nếu được chứng kiến cảnh lão Hạc bán chó kể với ông giáo trong truyện ngắn của Nam Cao thì em sẽ ghi lại chuyện đó như thế nào? hay nhất

Trời đã thủng buổi, mặt trời chói chang len qua những bóng lá rơi xuống khung cửa nan nhà. Tôi đang lụi cùi nấu ăn dưới bếp, than khói lửa hồng bốc lên dưới cái nắng ban trưa thật khiến người ta dễ bực mình. Ông nhà đang ngồi đọc mấy quyển văn của trò ông ấy, rồi cứ luôn tay phe phẩy cái quạt mo. Cơm nước đã xong đấy, toan dọn mâm lên ăn, thì bỗng nhiên, lão Hạc bước từ cửa vào. Lão hạc là hàng xóm của nhà tôi, nhà lão nghèo lắm, vợ mất, con trai vì không lấy được vợ nên bỏ đi làm ăn, để mình thân già lão ở nhà. Lão với ông nhà tôi thân nhau lắm, tuy tuổi tác chênh lệch, nhưng hai người cứ trò chuyện thì lại rôm rả, như hai người bạn tri kỉ với nhau vậy.

Lão Hạc cứ chệnh choạng , mặt cúi gằm xuống, lưỡng lự trước cửa một lúc rồi bước vào nhà. Ông nhà tôi kêu lên: Cụ đến chơi ă” Lão Hạc không đáp lại. Lão đi từ từ, chậm rãi vào gian chính. Bực mình thật, đúng lúc người ta ăn cơm thì lại mò đến- Tôi tự nhủ một cách trách móc lão Hạc. Lạ thật! Lão ngồi phịch xuống tấm phản, không nói không rằng, cứ cúi gằm cái mặt xuống. Chồng tôi cũng thấy lạ lắm, nhưng cũng giữ phép lịch sự, rót chén nước chè mời lão. Lão Hạc đưa hai bàn tay run run đỡ lấy chén trà chồng tôi đưa, đưa lên môi nhấp nhẹ rồi lại đặt xuống. Đến giờ lão vẫn chưa mở lời. Rồi cái vẻ yên lặng ấy cứ diễn ra một lúc, chồng tôi nhìn lão một cách kì lạ, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cuối cùng thì, có lẽ là lão đã sẵn sàng để nói chuyện- lão ngẩng khuôn mặt lão lên, khuôn mặt nhăn nheo, rám nắng, dưới khóe mắt vẫn thâm quầng- và mở chuyện:

- Cậu Vàng đi đời rồi ông giáo ạ!

- Cụ bán nó rồi?- chồng tôi đáp một cách ngạc nhiên

- Bán rồi! Họ vừa bắt nó xong.

Lão kể với giọng khàn khàn, khiến tôi nghe chữ được chữ không. Lão mỉm cười. Nhưng lão cười lạ lắm, miệng lão cười nhưng mà môi cứ giật giật, cả người lão run lên. Lão cười mà như mếu vậy. Có lẽ tâm trạng lão không vui như lão cố tỏ ra cho chồng tôi thấy- và chồng tôi cũng nhận ra điều đó. Ông hỏi:

- Thế nó cho bắt à!

Vẻ mặt lão thoáng thay đổi, mắt lão nhắm nghiền lại, khuôn miệng cười lúc nãy đã biến mất. Rồi từ hai khóe mắt chảy ra giọt nước mắt, nó chảy dài trên khuôn mặt xương xương của lão. Những nếp nhăn trên khuôn mặt lão co lại, lão khóc mỗi lúc một nhiều, hàng nước mắt cứ tuôn mãi. Tôi ngạc nhiên, từ xưa đến nay lão có bao giờ thế đâu. Mà lão Hạc đã già, có lẽ lên chức ông chức cụ rồi, vậy mà lão lại hu hu khóc chẳng khác gì một đứa con nít. Mặt ông nhà tôi cũng biến dạng theo.

Lão Hạc kể lại chuyện bán chó mà tiếng khóc cứ ngân dài theo từng lời nói, trông đến là tội nghiệp.

- Khôn nạn... Ông giáo ơi! – Lão òa lên- Nó có biết gì đâu! Nó thấy tôi gọi thì chạy ngay về, vẫy đuôi mừng. Tôi cho nó ăn cơm, nó ăn ngon lành, bởi vì tôi cho nó toàn món ngon, bữa cuối cùng của nó mà. Thế rồi, lúc nó đang hoan hỉ, thì bỗng thằng Mực với thằng Xiên nấp ngay sau nó nhảy ra, tóm gọn nó. Cu cậu trông béo tốt thế mà lại nhát, thế nên chẳng bao lâu nó đã bị trói gọn cả bốn cẳng lại rồi. Bấy giờ cu cậu mới biết cu cậu chết. Mà cái giống nó khôn lắm! Nó nhìn tôi in như nó trách tôi. Nhìn ánh mắt nó, chắc nó đang thầm bảo rằng: “ A! Lão già tẻ lắm! Tôi ăn ở với lão thế mà lão lại đối xử với tôi như thế à? Tôi già từng này tuổi đầu rồi mà lại phải lừa một con chó ông giáo ạ.

Nói đến đây, lão Hạc tự đâm thùm thụp vào ngực mình, bởi vì có lẽ lão sẽ không bao giờ có thể tự tha thứ cho mình được. Lão cứ rên rỉ, trách móc mình mãi, kèm theo là những cái cào xé, lão đang dần vật nổi lòng của mình, đến nổi mà chồng tôi phải ngăn lão lại thì lão mới dừng. Ông an ủi lão Hạc

- Thôi cụ ạ! Nó không hiểu gì đâu! Mà chó nào nuôi mà chẳng để giết thịt! Ta bán nó đi chính là hóa kiếp cho nó đấy.

Nghe xong câu này của chồng tôi, lão Hạc ngẩng mặt lên trời, lão vẫn khóc, nhưng lão vừa khóc vừa cười, giọng cười chua chát và cay đắng. Lão nhắm nghiền mắt lại cố ngăn cho dòng nước mắt không tuôn nữa, rồi bảo rằng lão mong là con chó sẽ thành kiếp người, như lão chẳng hạn. Tôi để ý thấy chồng tôi cũng đau buồn theo lão, nước mắt đã rơi, nhưng ông không muốn lão Hạc càng thêm buồn nên cố nặn lại, và nghiêng răng để không òa khóc theo lão. Ông nắm lấy đôi vai gầy gộc của lão Hạc an ủi lão. Cái cảnh tượng thật nẫu nê.

CLICK NGAY vào TÀI VỀ dưới đây để download hướng dẫn cách lập dàn ý và viết các bài tập làm văn số 1 ngữ văn 8 hay nhất file word, pdf hoàn toàn miễn phí.